

komplet Foragt for, hvad vi Andre anse for ulovligt (Sag d: Sa, de Herrer!) — og jeg kan gjerne sige, hvad hele den øvrige Verden absolut anser for ulovligt. Jeg siger derfor til det ærede Medlem: Jeg er een Gang for alle vant til hans Afbrydelser, de more mig meget; men han kan lige saa godt spare dem lige over for mig, thi jeg kender hans Standpunkt. Men jeg siger, at lige over for Regjeringen ser jeg ikke rettere, end at, efter som Regjeringen tidligere har handlet, og navnlig efter de Udtalelser, der ere komne frem, maa det være en Pligt for os at sørge for, at Regtelsen bliver saa klar og tydelig som muligt. Naar jeg sammenholder Regjeringens egne Udtalelser, der gif ud paa, at hurtig Hjælp er nødvendig, — de ere endnu ikke fratagne — fremdeles Regjeringens tidligere Handlemaade og de Opfordringer, der ere komne til den om at hjælpe sig selv, med den Maade, hvorpaa Regjeringen udtalte sig lige over for den ærede Ordfører for det første Mindretal, om sin Villighed, eller hvad jeg skal kalde det, Berettigelse til at handle paa egen Haand, naar jeg sammenholder alt dette, siger jeg: Jeg føler mig ikke fuldt beroliget ved denne Henviisning til Udvalget. Thi jeg ser ikke rettere end, at inderens en Regjering, der staa fuldt paa Lovens Grund, selvølgelig, saalænge Sagen ligger i Udvalget, paa ingen Maade vil handle paa egen Haand, maa man deri, lige over for en Regjering som denne, være belavet paa det Modfatte. Det er slet slet, at Udgifter ere bleve afholdte af en Minister, medens Rigsdagen var samlet. Det vide vi Allesammen. Hvorfor skulde denne Regjering ikke gjøre noget Lignende, vi have ikke nogen Erklæring i modsat Retning. Derfor siger jeg, ville de Herrer virkelig sikkre Dem imod saadanne Udgifters Afholdelse, da maa de stemme mod Lovens Overgang til 3die Behandling, det er en virkelig klar og tydelig Tilkendegivelse af deres Standpunkt, en virkelig klar og tydelig Tilkendegivelse af, at de ikke ville, at der maa røres ved Statens Penge, forinden Rigsdagen dertil har givet sit Samtykke. Naar de ikke gjøre det, kan jeg ikke se rettere end, at man ikke fuldt ud opfylder sin Pligt paa dette Omraade, og jeg ser ikke rettere, end at, efterat der er kommet Trusler frem om, at Regjeringen kunde have Lyft til at handle paa egen Haand i denne Sag, er det en ganske mærkelig Sag, at gaa af Veien; thi det bliver da muligt for dem, der havde truet med denne Selvtægt fra Regjeringens Side, at sige: Sa Thinget vilde negte Udgifterne til Vestindien, men saa sagde vi til dem: Hvis I negte, saa tage vi Pengene selv, og saa gif de i dem selv og viste Sagen tilbage til Udvalget. Det forekommer mig dog, at der navnlig for den Side, der ifjor har talt saa meget om, at man ikke maatte være bange osv. osv., men som dog endnu ikke har haat Leilighed til at vise Mod

undtagen een Gang, hvor det var sikker paa, at det ikke sit sin Krig frem, var nogen Opfordring til at vise noget mere Bestemthed ved denne Leilighed. Derfor skal jeg, ikke alene af de Grunde, jeg har tilladt mig at fremsføre, men særlig ogsaa, fordi jeg anser det ligeoverfor denne Regjering for at være det Forsvarligste, Klarste og Tydeligste, anbefale, at man forkaster det Forslag, som er fremkommet fra det ærede Medlem for Kjøbengavns 5te Valgtreds (Wille).

Sag d: Jeg tror ikke, at den ærede Taler endnu har bragt det saa vidt, at det ikke mover Forsamlingen at høre den Virtuositet, han besidder i at lege med Ord, men jeg tror nok, at han har bragt det saavidt, at der ikke er en Gæst, der forandrer sit Standpunkt eller sin Anskuelse ved at høre ham. Naar den ærede Taler engang faar i Sinde at stille en af de omtalte Negere op paa Bordet foran os og siger: „Sa, de Herrer antage nu, at han er sort, men nu skal jeg bevise, at han er hvid“, og saa møder med sine 100 Beviser, og hver Gang tilføjer: „Kan De saa se, at han er hvid“, saa tror jeg dog ikke, at han med alle sine Beviser vil faae os Andre til at anse Negeren for hvid. Det kunne vi ikke, efterdi hans Beviser mangle indre Sandhed. Jeg tillod mig igaar at paapege, at dersom virkelig Rigsdagen og navnlig dette Thing skulde opnaa den Indflydelse paa Statsstyrelsen, som man da ofte her i denne Sal beklager, at det ikke har, saa maatte Betingelsen herfor altid blive, at Thinget selv gjorde sig til et virkelig brugbart Led i Statsstyrelsen. Gjør det ikke det, kan det virkelig ikke forlange at bruges, naar det selv viser sig ubrugeligt. Naar man selv stiller sig paa et saadant Standpunkt, at man ikke kan indordnes som et virksomt Led i Statsstyrelsen, da sker det ikke, og man har Intet at beklage sig over. Den samme Anskuelse er med andre Ord og paa anden Maade kommet frem idag dels fra det ærede Medlem for Storeheddinge (Scavenius) og dels af det ærede Medlem for Hjerteminde (N. Andersen). (L h. Nielsen: Sa, men de vare rigtignok uenige.) Jeg tillader mig dog at formene, at jeg har opfattet dem rigtig, da jeg kender dem nogle begge to, og min Opfattelse var, at deres Mening netop var ens, men at den kun blev udtrykt med forskjellige Ord. Det er mig derfor ikke ganske ligegyldigt, naar den Anskuelse, som jeg deler og anser for at være af en overordentlig Vigtighed, bliver urigtig forklaret og opfattet af Thinget og gjort til Gjenstand for en saadan Behandling, som Tilfældet har været under Forhandlingerne her i Dag. Naar saaledes det ærede Medlem for Storeheddinge under lignende Forhandlinger ved tidligere Leiligheder har udtalt: „Jeg kender ikke Ministeriets Mening“ eller: „Jeg taler kun for mit eget Bedkommende“ eller som idag: „Jeg tillader mig ikke